

Arrest

nr. 196 212 van 6 december 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A / 6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de vier beslissingen van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris van 14 juni 2017 tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekers kwamen op 30 augustus 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 10 januari 2011 een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.3. De eerste, derde en vierde verzoekers dienden op 13 mei 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Bij beslissing van 23 mei 2011 verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de in punt 1.3. bedoelde aanvraag ontvankelijk en op 12 juni 2012 werden zij gemachtigd tot een voorlopig verblijf van één jaar op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 17 mei 2013 dienden de verzoekers een aanvraag in tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf.

1.6. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris trof op 24 juli 2013 een beslissing waarbij geen gunstig gevolg werd gegeven aan de in punt 1.5. vermelde aanvraag tot verlenging van het voorlopig verblijf. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd in zijn arrest van 18 maart 2014.

1.7. De gemachtigde trof op 22 augustus 2014 een (nieuwe) beslissing waarbij geen gunstig gevolg werd gegeven aan de in punt 1.6 vermelde aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf. De verzoekers werden hiervan op 28 oktober 2014 in kennis gesteld. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingesteld, werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 142 008 van 26 maart 2015.

1.8. Op 2 oktober 2015 dienden de verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 22 december 2015 besliste de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de in punt 1.8. vermelde aanvraag. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend, werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 173 522 van 24 augustus 2016.

1.10. Op 21 april 2017 dienen de verzoekers wederom een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

1.11. Op 14 juni 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat de aanvraag van 21 april 2017 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Het betreft de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 3 juli 2017 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 21.04.2017 bij onze diensten werd ingediend door :

A., A. R.R.Nr: (...)

Geboren te A. op (...)1960

+ Echtgenote:

K., Marine R.R.Nr: (...)

Geboren te A. op (...) 1969

+ Kinderen:

A., An. R.R.Nr: (...) Geboren te A. op (...)1993

A., S. R.R.Nr: (...) Geboren te A. op (...)1998

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling

Op 13.05.2011 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 21.04.2017 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 12.06.2017 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk."

1.12. Tevens op 14 juni 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om elk van de verzoekers het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Deze vier bevelen maken de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissingen uit.

Zij werden aan de verzoekers, onder de vorm van bijlagen 13, ter kennis gebracht op 3 juli 2017 en zijn als volgt gemotiveerd.

De tweede bestreden beslissing:

"De heer

Naam + voornaam: A. A.

geboortedatum: (...)1960

geboorteplaats: Republic of Armenia

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESUSSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van, vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1 van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat;

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 06.12.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 29.12.2014. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen, Er werd aldus niet aan de terugkeerverlichting voldaan."

De derde bestreden beslissing:

"Mevrouw,

Naam + voornaam: K., M.

geboortedatum: (...) 1069
geboorteplaats; Republic of Armenia
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 05.12.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 29.12.2014. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerplichting voldaan."

De vierde bestreden beslissing:

"Mevrouw,
Naam + voornaam; A., A.
geboortedatum: (...)1993
geboorteplaats; Republic of Armenia
nationaliteit; Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1 van de wet van 16 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
Betrokkene te niet in het bezit van een geldig visum.*

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 05.12.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 29.12.2014. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan."

De vijfde bestreden beslissing:

“De heer

Naam + voornaam: A., S.

Geboortedatum: (...)1998

Geboorteplaats: Republic of Armenia

Nationaliteit: Armenië

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachten artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de samenhang

Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere. Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

In casu is de Raad van oordeel dat de verschillende beslissingen die voorwerp zijn van het onderhavige beroep niet van dien aard zijn dat de gezamenlijke behandeling ervan het vlot verloop van het geding zou schaden.

Niettegenstaande het feit dat de eerste bestreden beslissing en de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de verweerder het zelf klaarblijkelijk nuttig en nodig heeft geacht om de uitkomst van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet af te wachten alvorens de verzoekers het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Door pas te besluiten tot de afgifte van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten nadat werd beschikt over de door verzoekers ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, erkent de verweerder dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Een en ander blijkt uit een samenlezing van de bestreden beslissingen: deze werden genomen op dezelfde datum, 14 juni 2017 en door dezelfde ambtenaar, attaché P.F. In een synthesesnota van 19 mei 2017 wordt verder de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 21 april 2017 vermeld. In deze synthesesnota wordt echter eveneens uitdrukkelijk aangegeven dat de medische toestand werd onderzocht als één van de onderzochte elementen in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Dit artikel 74/13 heeft evenwel enkel betrekking op beslissingen tot verwijdering.

Aldus blijkt dat *in casu* de afgifte van de verwijderingsmaatregelen tezelfdertijd werd onderzocht als de beslissing tot onontvankelijkheid met betrekking tot de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zodat deze beslissingen een duidelijke samenhang vertonen.

In het licht van bovenstaande feitelijke elementen is de Raad dan ook van oordeel dat de eerste bestreden beslissing en de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten een zodanige graad van samenhang vertonen dat zij in één beroep kunnen worden aangevochten. De verweerder betwist de samenhang niet in zijn nota met opmerkingen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

*“Nieuw artikel 9ter van de vreemdelingenwet (voorts: vw.) luidt als volgt:
(...)*

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete medische situatie van verzoekster en de door haar naar voren gebrachte medische stukken vanwege de behandelende artsen waarbij expliciet nieuwe medische elementen naar voren werden gebracht in hoofde van verzoekster.

Zoals hiervoren al reeds vermeld, activeerden verzoekers op 21/04/2017 een nieuwe aanvraag ex art. 9ter vw. op basis van nieuwe medische elementen. In deze aanvraag werden de volgende medische stukken opgenomen nl.:

- *Omstandig medisch attest Dr. F. V. dd. 06/04/2017 + medische bijlagen (2 pagina 's)*
- *Omstandig medisch attest Dr. C. K. dd. 16/02/2017 + medische bijlagen (4 pagina 's)*

De artsadviseur van verwerende partij beperkt zich in haar motivering door slechts te stellen dat de gezondheidstoestand van verzoekster ongewijzigd is gebleven t.a.v. de medisch attesten gevoegd bij de aanvraag ex art. 9ter vw. dd. 13/05/2011 door aan te halen dat er in casu geen enkele nieuwe diagnose werden beschreven in hoofde van verzoekster, doch dit laatste bevestigt enkel de reeds aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.

Zij kan bijgevolg in deze stelling niet worden gevolgd aangezien art. 9ter, §3,5° van de vreemdelingenwet geen nieuwe diagnose vooropstelt, doch slechts spreekt van elementen die niet reeds in het kader van een vorige aanvraag werden ingeroepen.

Aldus blijkt niet dat kan worden uitgesloten dat een verandering van de noodzakelijke behandeling - waarbij een nieuwe medicatie als noodzakelijk werd voorgeschreven waarvan niet blijkt dat dit tevens beschikbaar is in het land van herkomst - een nieuw element in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet kan uitmaken. De DVZ handelt kennelijk onredelijk door louter op basis van het vaststellen dat dezelfde aandoening vast te stellen dat er geen sprake is van een nieuwe elementen in de zin van artikel 9ter, §3, 5°. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9ter, §3,5° van de Vreemdelingenwet is aangetoond (RvV30januari 2015, nr. 137.677-RvV26februari 2016, nr. 163.093).

Het staat ontegensprekelijk vast dat de arts adviseur behoudens het onderzoeken van een nieuwe diagnose (pathologie) in hoofde van verzoekster de andere medische aspecten zoals o.a. de gewijzigde medicamenteuze behandeling en alle andere medische elementen zoals o.a. depressieve stoornis vervat in de vraagstellingen van de standaard medische getuigschriften van het omstandig medisch attest Dr. F. V. dd. 06/04/2017 + medische bijlagen (2 pagina 's) en het omstandig medisch attest Dr. C. K. dd. 16/02/2017 + medische bijlagen (4pagina's) niet nader heeft onderzocht en dat deze elementen niet reeds in het kader van een vorige aanvraag werd ingeroepen.

Niettegenstaande de oorzaak van deze depressieve stoornis diende verwerende partij met de nodige ernst afdoende te onderzoeken of deze medische aandoening nl. depressieve stoornis ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven, ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in hoofde van verzoekster.

De motivering van verwerende partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de door verzoekers naar voren gebrachte medische stukken in hoofde van verzoekster die hoofdzakelijk op basis van de verslagen vanwege specialisten werden opgesteld en waarin duidelijk nieuwe elementen werden ingeroepen dewelke niet in het kader van een eerdere aanvraag werden opgeworpen.

Er is dan geen enkele afdoende motivering in de bestreden beslissing te vinden waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekers niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren aangaande de mogelijkheden van behandeling en opvolging in hun land van herkomst en de toegankelijkheid ertoe, temeer daar deze behandeling en opvolging in Armenië niet op adequate wijze aanwezig en toegankelijk is, zoals afdoende in de initiële verzoekschrift ex art. 9ter vv. aangetoond met een schending van art. 9ter, §3, 5° van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto het zorgvuldigheidsplicht tot gevolg.

Bovendien moet volgens de jurisprudentie van de Raad van State, de administratie wanneer er medische elementen worden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door "de noodzakelijke onderzoeken" te verrichten, ten einde volledig op de hoogte te zijn van de situatie van de persoon, waarvan de gezondheidsstaat voorgesteld wordt als zijnde deficiënt en om in staat te zijn om zich uit te spreken "wz perfecte kennis van zaken" (Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000, vrije vertaling). In de voorhanden zijnde geval is verwerende partij niet overgegaan tot één van deze onderzoeken. De medische situatie van verzoekster is inmiddels verergerd aangezien de laatste aanvraag waarmee de medische stukken vergeleken werden van 13.05.2011 dateert.

Men kan in het verlengde hiervan niet anders dan te concluderen dat het rapport van de artsadviseur de voorgelegde nieuwe medische elementen in hoofde van verzoekster niet op een geldige wijze weerlegt, doch slechts op een zeer algemene wijze expliciteert dat de globale gezondheidssituatie niet gewijzigd is in hoofde van verzoekster, en dit in strijd met de medische attesten vanwege o.a. omstandig medisch attesten van Dr. F. V. dd. 06/04/2017; de medische bijlagen (2 pagina's); het omstandig medisch attest Dr. C. K. dd. 16/02/2017; de medische bijlagen (4 pagina's).

Door het ontbreken van het overgaan tot de nodige onderzoeken en het niet in aanmerking nemen van het geheel van de door verzoekers opgeworpen nieuwe medische elementen, weerlegt verwerende partij niet op een ernstige wijze het risico dat een verwijdering van het Rijk, een onmenselijke en vernederende behandeling kan teweegbrengen in hoofde van verzoekers in de zin van art. 3 van het EVRM (Raad van State, arrest n° 93.594 van 27februari 2001).

Dit gegeven werd niet nader onderzocht in de bestreden beslissing en volstaat aldus om de bestreden beslissing te vernietigen.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is aan het administratief dossier en de aangehaalde nieuwe ernstige medische situatie van verzoekster en heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de concrete medische situatie van verzoekster i.h.b. de depressieve stoornis en medicamenteuze behandeling, rekening houdende met het gegeven dat door het afwijzen van verzoekers hun aanvraag art. 3 van het EVRM wordt geschonden en in geval van terugkeer geen levensnoodzakelijke medische behandelingen en opvolgingen zal kunnen bekomen in hun land van herkomst.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982-1983, 963.).

De motivering van verwerende partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de door verzoekers naar voren gebrachte medische stukken door verzoekers in hoofde van verzoekster waarin duidelijk nieuwe medische elementen werden aangekaart.

De artsen van verwerende partij moeten dus een ruimer onderzoek voeren, en de beslissingen van verwerende partij moeten ruimer gemotiveerd worden, wat in casu niet gebeurd is volgens verzoekers.

Verzoekers verwijzen uitdrukkelijk naar de medische stukken opgenomen in het administratief dossier.

Aangezien verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheid. Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

De bestreden beslissingen komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien art. 9ter vrw..

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

2 Aangaande de gegrondheid van het beroep inzake de bevelen om het grondgebied te verlaten:*

Wat betreft de tweede, derde, vierde en vijfde beslissingen, de bevelen om het grondgebied te verlaten geldt dat niettegenstaande het feit dat art. 7 van de vreemdelingenwet, eerste lid vrw. een gebonden bevoegdheid betreft, verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekers ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9ter vrw..

Door een dergelijke handelwijze erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dienen deze bevelen om het grondgebied te verlaten tevens mede uit het rechtsverkeer genomen wegens afdoende samenhang.

Verzoekers zullen bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in hun opgebouwde ontplooiing; sociale verankering in België; gezins- en familielevens; medische opvolgingen en behandelingen in hoofde van verzoekster en zullen onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen en vorderen derhalve tevens de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten op basis van de hier voren uiteengezette redenen."

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoekers stellen een schending voor van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 2 en 3 EVRM.

Zij betogen dat zij bij hun aanvraag van 21 april 2017 een SMG van dr. V. en een attest van dr. K. voegden. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou niet vereisen dat het gaat om een nieuwe diagnose, daar er enkel gesproken wordt over elementen die reeds in het kader van een vorige aanvraag werden ingeroepen. De ambtenaar-geneesheer zou geen onderzoek hebben gedaan naar de gewijzigde medicamenteuze behandeling en alle andere medische elementen, zoals de depressieve stoornis.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers een SMG van 6 april 2017 hebben overgemaakt, opgesteld door dr. V., waarin onder B/diagnose het volgende werd vermeld:

"Paraplegie D9AISA. Rolstoelgebonden functioneren, (...) waarvoor aangepaste leuning rolstoel Chronische (decubitus) wonden (...)"

De ambtenaar-geneesheer stelde d.d. 12 juni 2017 een advies op dat onder meer luidt als volgt:

"(...) U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 21.04.2017 en d.d. 13.05.2011 te vergelijken.

Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 21/04/2017 een SMG voor opgesteld door (...).

Uit deze medische getuigschriften blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 13/05/2011.

Op het SMG (+bijlagen/aanvullingen) wordt namelijk vermeld dat A., A. lijdt aan mogelijke doorligwonden ten gevolge van een vroeger doorgemaakte dwarslaesie, waardoor zij rolstoel gebonden is, en er gevaar bestaat op decubituswonden maar dit zijn louter symptomen van de reeds eerder ingeroepen diagnose (dwarslaesie).

Op het voorgelegde nieuwe SMG d.d. 06/04/2017 wordt geen enkel nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene, maar dit laatste bevestigt enkel de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.(...)"

In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, blijkt uit het SMG niet dat als aandoening 'depressie' werd vermeld.

Verzoekers beperken zich tot de kritiek waarin zijn betogen dat er een onderzoek had moeten worden gevoerd naar de medicamenteuze behandeling, doch zij zetten op geen enkele wijze uiteen in welke mate die zou verschillen ten tijden van de vorige aanvraag 9ter.

De ambtenaar-geneesheer maakte in zijn advies van 12 juni 2017 weliswaar melding van "geen enkele nieuwe diagnose", maar dit houdt niet in dat in casu de toepassing van artikel 9ter §3, 5° van de vreemdelingenwet zou zijn verengd. Het tegendeel blijkt immers uit de motivering van de bestreden beslissing waarin de bewoordingen van artikel 9ter §3, 5° van de vreemdelingenwet werden herhaald en werd gemotiveerd dat de elementen ingeroepen in de aanvraag van 21 april 2017 eveneens ingeroepen werden in de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf. De verwerende partij kon dan ook niet anders dan de aanvraag onontvankelijke te verklaren.

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet genomen, waarbij verwezen werd naar het advies van de ambtenaar-geneesheer, ook ter kennis gebracht van verzoekers.

Verzoekers kennen klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvechten in hun verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Verzoekers tonen niet aan op grond van welke wettelijke basis de ambtenaar-geneesheer een onderzoek diende te voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, nu toepassing werd gemaakt van artikel 9ter §3, 5° van de vreemdelingenwet. Een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM wordt op geen enkele wijze toegelicht. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Verzoekers zetten niet uiteen welke bepalingen geschonden werden door het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten. De vordering ingeleid tegen die bevelen is dus onontvankelijk.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3. De verzoekers voeren onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Dit beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht gebiedt de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad benadrukt evenwel dat hij bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht niet optreedt als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in alle redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden en veronachtzaamd zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het onderzoek van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht vergt de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* dient dus artikel 9ter van de vreemdelingenwet in ogenschouw te worden genomen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.”

De verzoekers betogen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het onontvankelijk verklaren van de aanvraag en bij het toepassen van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet is voorbij gegaan aan de nieuwe diagnose (pathologie) die in de voorgelegde medische attesten wordt vermeld. De verzoekers verwijzen onder meer naar een geattesteerde depressieve stoornis.

Dienaangaande wordt vooreerst opgemerkt dat artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de thans bestreden beslissing, bepaalt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart *“wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling”*. Wat onder de term *“ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag”* moet worden begrepen, wordt echter in artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet niet verder gepreciseerd. Uit een samenlezing met artikel 9ter, §1, van de vreemdelingenwet blijkt evenwel dat de elementen die worden ingeroepen ter ondersteuning van een medische verblijfsaanvraag betrekking hebben op ziekte, de graad van ernst, de noodzakelijk geachte behandeling, en de mogelijkheden en toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst. Bijgevolg kan minstens worden gesteld dat het bijbrengen van medische attesten waarin een onderscheiden pathologie of een nieuwe diagnose wordt vermeld, die nog niet in een eerdere aanvraag werd naar voor gebracht, niet toelaat vast te stellen dat het om dezelfde elementen zou gaan als de elementen die reeds werden ingeroepen ter ondersteuning van deze eerdere aanvraag.

In de eerste bestreden beslissing worden de volgende feitelijke motieven weergegeven inzake de toepassing van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet:

“Op 13.05.2011 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 21.04.2017 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 12.06.2017 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.”

Aldus oordeelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, in verwijzing naar een bij de bestreden beslissing gevoegde *“bevestiging”* van een arts-adviseur, dat de elementen die werden ingeroepen in de aanvraag van 21 april 2017 en in de daarbij gevoegde medische attesten (de Raad onderlijnt), eveneens werden aangevoerd in de aanvraag van 13 mei 2011. De gemachtigde stelt uitdrukkelijk dat de aanvraag onontvankelijk is omdat *“geen enkel nieuw element”* werd aangebracht.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een *“bevestiging”* van een arts-adviseur van 12 juni 2017. Dit advies werd onder gesloten enveloppe en samen met de thans bestreden beslissing ter kennis gebracht en bevat de volgende motieven:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 21.04.2017 en d.d. 13.05.2011 te vergelijken.

Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 21/04/2017 een SMG voor opgesteld door Dr. V. op 06/04/2017 (+ aanvullingen 10/01/2017, 11/01/2017, 22/12/2016, 16/02/2017, 16/02/2017, 13/02/2017).

Uit deze medische getuigschriften blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 13/05/2011.

Op het SMG (+bijlagen/aanvullingen) wordt namelijk vermeld dat A., A. lijdt aan mogelijke doorligwonden ten gevolge van een vroeger doorgemaakte dwarslaesie, waardoor zij rolstoel gebonden

is, en er gevaar bestaat op decubituswonden maar dit zijn louter symptomen van de reeds eerder ingeroepen diagnose (dwarslaesie).

Op het voorgelegde nieuwe SMG d.d. 06/04/2017 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene, maar dit laatste bevestigt enkel de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”

De verzoekers betogen in hun enig middel onder meer dat er door de verweerder onzorgvuldig onderzoek gevoerd werd naar de concrete medische situatie van de verzoekster en de door haar naar voren gebrachte medische stukken vanwege de behandelende artsen waarbij expliciet nieuwe medische elementen naar voren werden gebracht in hoofde van de verzoekster A. A. Uit het medisch attest van Dr. F. V. van 6 april 2017 en het medisch attest van Dr. C. K. van 16 februari 2017 zou blijken dat zij ook lijdt aan een depressieve stoornis, hetgeen in een vorige aanvraag niet werd opgeworpen en niet nader werd onderzocht door de verweerder.

De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen enkel op de argumenten van de verzoekers die betrekking hebben op het medisch attest van Dr. V. van 6 april 2017, doch hij verliest uit het oog dat de verzoekers eveneens verwijzen naar het standaard medisch attest van Dr. K. en de bijlage daarbij van 16 februari 2017. Hoewel de verweerder kan worden gevolgd in zijn repliek dat het standaard medisch attest van 6 april 2017 geen diagnose van ‘depressieve stoornis’ vermeldt (deze stoornis wordt hier enkel vermeld als medische voorgeschiedenis), stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in het standaard medisch attest van 22 december 2016 van Dr. K. wordt vermeld dat de eerste verzoekster in 2015 werd gehospitaliseerd in de psychiatrie en dat in een bijlage, tevens van de hand van Dr. K., inzake een consultatie van 16 februari 2017 (gevalideerd op 27 februari 2017) het volgende wordt geattesteerd: “*Nevendiagnose: Depressieve stoornis*”.

Noch uit de bestreden beslissing zelve, noch uit de “*bevestiging*” van de arts-adviseur van 12 juni 2017 waarnaar de bestreden beslissing expliciet verwijst, blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris of de arts-adviseur de nevendiagnose van ‘depressieve stoornis’ in overweging hebben genomen bij hun besluitvorming. In tegendeel stelt de gemachtigde dat bij de huidige aanvraag geen enkel nieuw element wordt aangebracht en dat de bij deze laatste aanvraag ingeroepen elementen eveneens werden ingeroepen in de aanvraag van 13 mei 2011. Ook de arts-adviseur, die nochtans uitdrukkelijk erkent dat er bijlagen werden bijgebracht van 22 december 2016 en van 16 februari 2017, rept met geen woord over de daarin geattesteerde depressieve stoornis en leidt uit het geheel van de voorgelegde attesten slechts af dat de eerste verzoekster lijdt aan mogelijke doorligwonden, dat zij rolstoelgebonden is en dat er een gevaar bestaat op decubituswonden, waarbij hij stelt dat dit louter symptomen zijn van de reeds eerder ingeroepen diagnose ‘dwarslaesie’. Het spreekt evenwel voor zich dat een depressieve stoornis geenszins dezelfde aandoening of pathologie betreft als een dwarslaesie.

Aangezien uit de overige stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de thans geattesteerde depressieve stoornis ook reeds naar voor werd gebracht in de medische attesten die werden ingeroepen in het kader van de aanvraag van 13 mei 2011 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, hetgeen ook niet door de verweerder wordt betwist in de nota met opmerkingen, kan de Raad *in casu* enkel vaststellen dat de thans bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldige feitenvinding.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is aangetoond.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt in de eerste plaats tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.4. *In casu* blijkt, zoals reeds werd uiteengezet onder randnummer 2, uit de gegevens van de zaak dat de gemachtigde pas tot de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten heeft besloten nadat hij een standpunt had ingenomen omtrent de aanvraag van 21 april 2017 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit de feitelijke elementen van de zaak blijkt dan ook dat de gemachtigde de afgifte van de bevelen om het grondgebied heeft verbonden aan de beoordeling van de in de aanvraag ingeroepen medische toestand. Een dergelijke gedragslijn is in overeenstemming met de verplichting *ex* artikel 74/13 van de vreemdelingenwet om rekening te houden met eerste verzoeksters gezondheidstoestand.

Gelet op het feit dat de onontvankelijkheidsbeslissing aangaande de verblijfsaanvraag van 21 april 2017 dient te worden vernietigd waardoor de gemachtigde noodzakelijkerwijze opnieuw over deze aanvraag

zal moeten beschikken, is het passend voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en ter wille van de rechtszekerheid om de navolgende bevelen om het grondgebied te verlaten samen met de eerste bestreden beslissing uit het rechtsverkeer te halen door middel van de vernietiging ervan. Bijgevolg worden ook de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissingen vernietigd.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid, die de verweerder in de nota met opmerkingen onder de hoofding "*Met betrekking tot de middelen*" opwerpt ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten, wordt bijgevolg verworpen.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de vier beslissingen van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris van 14 juni 2017 tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

Griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE